

ไม่เห็นยากหากได้
ปล่อยจิตสู่ภายใน
หยุดสนิทไม่ทันไร
ละเอียดยจนถึงขั้น

หยุดใจ
เท่านั้น
กายเกิด
ผุดแล้วภายในกาย

ตะวันธรรม

๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๐

๓

แผนผังชีวิต

วันพฤหัสบดีที่ ๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๙ (๐๙.๐๐ น.)

ปรักกาย

เมื่อเราได้สวดมนต์บูชาพระรัตนตรัยกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว
ต่อจากนี้ไป ตั้งใจให้แน่วแน่ มุ่งตรงต่อหนทางพระนิพพานกัน
ทุกๆ คนนะ

ให้นั่งขัดสมาธิ โดยเอาขาขวาทับขาซ้าย มือขวาทับมือซ้าย
ให้นิ้วชี้ของมือข้างขวาจรดนิ้วหัวแม่มือข้างซ้าย วางไว้บนหน้าตัก
พอสบายๆ

หลับตาของเราเบาๆ ค่อนลูก พอสบายๆ คล้ายกับตอนที่
เราใกล้จะหลับ อย่าไปบีบเปลือกตา อย่ากดลูกนัยน์ตา หลับตา
ไม่ต้องถึงกับปิดสนิท ให้มีความรู้สึกว่างสบายๆ คล้ายกับตอนที่
เราใกล้จะหลับ

ปรับใจ

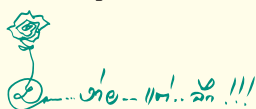
แล้วทำใจให้เบิกบาน ให้เข้มข้น ให้สะอาด บริสุทธิ์ ผ่องใส ไร้กังวลในทุกสิ่ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม ให้ปลด ปล่อย ให้อว่าง ทำใจของเราให้อว่างๆ ให้คลายความผูกพันในทุกสิ่ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องธุรกิจการงาน บ้านช่อง การศึกษาเล่าเรียน หรือเรื่องอะไรที่นอกเหนือจากนี้

แล้วมาสมมติว่า ภายในร่างกายของเรานั้นปราศจากอวัยวะ ไม่มีปอด ตับ ม้าม ไต หัวใจ เป็นต้น ให้เป็นที่โล่งๆ ว่างๆ เป็นปล่อง เป็นช่อง เป็นโพรง คล้ายลูกโป่งที่เราเป่าลมเข้าไปแล้ว มันพอง ภายในกลวงๆ อย่างนั้น

วางใจ

แล้วเราก็อรวมใจของเรา ใจที่คิดแวปไปแวบมาในเรื่องราวต่างๆ เรื่องคนสัตว์สิ่งของ มารวมหยุดนิ่งๆ ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งอยู่ในกลางท้องของเรา ในระดับที่เหนือจากสะดือขึ้นมา ๒ นิ้วมือ

โดยสมมติว่า เราหยิบเส้นด้ายขึ้นมา ๒ เส้น นำมาซึ่งให้ดึงจากสะดือทะลุไปด้านหลังเส้นหนึ่ง จากด้านขวาทะลุไปด้านซ้ายอีกเส้นหนึ่ง ให้เส้นด้ายทั้งสองตัดกันเป็นกากบาท จุดตัดจะเล็กเท่ากับปลายเข็ม เหนือจุดตัดนี้ขึ้นมา ๒ นิ้วมือ เรียกว่า ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ หรือจำง่ายๆ ว่าอยู่ในกลางท้องของเรา

ในระดับที่เหนือจากสะดือขึ้นมา ๒ นิ้วมือ ตรงนี้แหละเรียกว่า ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗

ความสำคัญของฐานที่ ๗

ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เป็นที่เกิด ที่ดับ ที่หลับ ที่ตื่น

ที่เกิด คือ เวลาเรามาเกิด เราเป็นกายละเอียด เราจะมาเข้าที่ปากช่องจมูกของบิดาก่อน หญิงชาย ชายชวา แล้วก็เคลื่อนไปที่หัวตาตรงที่น้ำตาไหล เรียกว่า ฐานที่ ๒ แล้วเคลื่อนไปที่กลางกึ่งศีรษะในระดับเดียวกับหัวตาของเรา เรียกว่า ฐานที่ ๓ แล้วก็ไปฐานที่ ๔ ที่เพดานปาก ช่องปากที่อาหารลาลึก แล้วก็ไปฐานที่ ๕ ตรงปากช่องคอ เหนือลูกกระเดือก แล้วเคลื่อนไปฐานที่ ๖ ตรงจุดตัดของเส้นด้ายทั้งสองดังกล่าว แล้วยกถอยหลังขึ้นมา ๒ นิ้วมือตรงฐานที่ ๗

กายละเอียดของเรามาตักศูนย์อยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ของบิดา แล้วจะบังคับให้บิดาไปหา มารดา เพื่อประกอบธาตุธรรมส่วนหยาบหล่อหุ้มกายละเอียดของเรา เมื่อถูกส่วนแล้วก็เคลื่อนย้ายจากฐานที่ ๗ ของบิดาไปตามฐานต่างๆ ๖, ๕, ๔, ๓, ๒, ๑

แล้วก็ออกจากปากช่องจมูกบิดาเข้าสู่ปากช่องจมูกของมารดา แล้วไปตั้งที่ฐานที่ ๗ ของมารดา ธาตุธรรมส่วนหยาบก็หล่อหุ้มกายละเอียดเอาไว้ แล้วเจริญเติบโตด้วยอาหารของมารดาที่รับประทาน กลั่นเป็นเลือดเนื้ออะไรต่างๆ เหล่านั้น

มาหล่อเลี้ยงกายหยาบของเรา มาเกิดก็ต้องเริ่มต้นด้วยศูนย์กลาง
กายฐานที่ ๗ ตรงนี้

ที่ดับ เมื่อเราคลอดออกจากครรภ์มารดาแล้วมาเป็นกาย
มนุษย์หยาบ เจริญเติบโตขึ้น เมื่อถึงคราวที่จะหมดอายุขัย ใจ
ของเราก็จะมาอยู่ตรงนี้ ตรงฐานที่ ๗ เราก็จะมีการสะดุ้งเหือก
๓ ครั้ง หรือ ๓ เหือก แล้วก็เคลื่อนไปตามลำดับ จนกระทั่งออก
ทางปากช่องจมูกของกายมนุษย์หยาบของเรา เป็นกายละเอียด
ไปแสวงหาที่เกิดใหม่

ไปเกิดมาเกิดต้องเริ่มต้นที่ฐานที่ ๗ ตรงนี้

ที่หลับ คือ เวลาเราหลับ เราก็มาหลับอยู่ที่ตรงนี้ หลังจาก
เราผ่านความคิดอะไรมากมาย จนกระทั่งหมดเรื่องราวที่จะคิด
ใจก็ตกศูนย์นิ่งอยู่ตรงนี้ มาหลับตรงฐานที่ ๗

ที่ตื่น ก็เริ่มต้นจากฐานที่ ๗ ตรงนี้ก่อน

เกิด ดับ หลับ ตื่น อยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ตรงนี้
เหนือจากจุดตัดของเส้นด้ายทั้งสอง จากสะดือทะลุหลัง ขวา
ทะลุซ้าย ขึ้นมา ๒ นิ้วมือ นอกจากนี้ ฐานที่ ๗ ยังเป็นจุดเริ่มต้น
ที่จะเข้าถึงความสุขภายในที่แท้จริง ที่เดินทางไปสู่อายตนะนิพพาน
เป็นทางบรรลุมรรคผลนิพพานที่พระพุทธเจ้าและพระอรหันต์
ทั้งหลาย ท่านเริ่มต้นจากที่ตรงนี้ ตรงฐานที่ ๗

แต่ของเรา เราเว้นช่วงเอาไว้ตั้งแต่มาเกิดกระทั่งตาย ส่วนใหญ่เราจะไม่ให้ความสำคัญกับฐานที่ ๗ เพราะเราไม่รู้จักความสำคัญตรงนี้ แต่ความปรารถนาเดียวกันคือ อยากจะได้พบความสุขที่แท้จริง แต่เราไปแสวงหาผิดที่ ไปแสวงหานอกตัว ทางรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ธรรมารมณ์ ลาภยศ สรรเสริญ ทรัพย์ อำนาจ วาสนา ต่างๆ เหล่านั้น จึงไม่เจอความสุข ช่วงระหว่างตรงนี้เราเว้นไป แต่พระพุทธรูปเจ้าและพระอรหันต์ท่านเริ่มต้นตรงนี้ ตรงฐานที่ ๗ เพราะท่านเบื่อหน่ายชีวิตในสังสารวัฏ เห็นภัยในวัฏสงสาร อยากพ้นทุกข์ ท่านก็คลายความผูกพันในทุกสิ่ง ไม่ว่าจะเป็นคน สัตว์ สิ่งของ จนกระทั่งใจท่านว่างเปล่า ไม่ยึดมั่นถือมั่นสิ่งใดเลย แม้กระทั่งชีวิตของตัวเอง ใจก็จะมาหยุดนิ่งๆ ตรงฐานที่ ๗ ที่เดียวกับที่เกิด ที่ดับ ที่หลับ ที่ตื่น ต่าง แต่ว่าท่านมีสติกับสบายอย่างสม่ำเสมอต่อเนื่องตรงฐานที่ ๗

แผนผังชีวิต

ใจท่านจะมาหยุดอยู่ตรงนี้ พอถูกส่วนก็ตกศูนย์ เหมือนหล่นจากที่สูงวูบเข้าไปภายใน หลังจากผ่านความรู้สึกโล่ง โปร่ง เบา สบาย ตัวขยาย กระทั่งไม่มีความรู้สึกที่ร่างกาย คือร่างกายหายไปเลย เหมือนไม่มีตัวตน แล้วใจก็จะตกศูนย์ไปที่โล่งๆ ว่างๆ แล้วมีสิ่งหนึ่งลอยขึ้นมาจากฐานที่ ๖ เป็นดวงใสๆ มาอยู่ที่ฐานที่ ๗ เราจะเห็นฐานที่ ๗ ได้ชัดเจนตอนนี้

ดวงที่เกิดนี้ คือ ดวงธรรม ความบริสุทธิ์ในเบื้องต้น อย่างเล็กขนาดดวงดาวในอากาศ อย่างกลางขนาดพระจันทร์ ในคืนวันเพ็ญ อย่างใหญ่ขนาดพระอาทิตย์เที่ยงวัน หรือใหญ่กว่านั้น หรือโตเท่ากับฟองไข่แดงของไก่ ในบริสุทธิ์ประดุจ น้ำใสๆ บ้าง เหมือนกระจกคันฉ่องส่องเงาหน้าบ้าง เหมือนเพชรใสๆ บ้าง หรือใสเกินใส เกินกว่าความใสใดๆ ในโลก มาพร้อมกับความสุขที่เราไม่เคยเจอมาก่อน สุขที่ไม่มีประมาณ

ธรรมดวงนี้คือความบริสุทธิ์เบื้องต้น ที่พระเดชพระคุณ หลวงปู่พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย ท่านเรียกว่า **ดวงปฐมมรรคหรือดวงธัมมานุปัสสนาสติปัญญา** เกิดขึ้นในกลางกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระอรหันตทั้งหลายก็เกิดขึ้นตรงนี้ เมื่อใจหยุดนิ่งถูกส่วนแล้ว ท่านก็หยุดไปเรื่อยๆ ไม่ผูกพันกับสิ่งใดทั้งสิ้น อยากจะดับทุกข์พ้นทุกข์อย่างเดียว ท่านก็หยุดไปในกลางดวงปฐมมรรคนี้

พอถูกส่วนดวงธรรมนี้ก็จะขยาย ตรงกลางจะมีดวงธรรม ดวงใหม่เกิดขึ้น กลมรอบตัวเหมือนกัน แต่ใสสะอาดบริสุทธิ์กว่า เรียกว่า ดวงศีล และจะเกิดไปอย่างนี้ในทำนองเดียวกัน จะมีดวงสมาธิเกิดขึ้นกลางดวงศีล ดวงปัญญาเกิดขึ้นในกลางดวงสมาธิ ดวงวิมุตติเกิดขึ้นในกลางดวงปัญญา ดวงวิมุตติญาณทัสสนะเกิดขึ้นในกลางดวงวิมุตติ ทั้งหมด ๖ ดวงเป็น ๑ ชุด เกิดขึ้นตรงกลางของแต่ละดวงนั้น

ใจก็ยังบริสุทธิ์ไปเรื่อยๆ เพราะธรรมทั้ง ๖ ดวงนั้นจะกลั่น
กายวาจาใจเราให้สะอาด ให้บริสุทธิ์เพิ่มขึ้นไปเรื่อยๆ จนกระทั่ง
ถึงระดับเข้าถึงกายภายในที่ซ่อนอยู่ในกายหยาบภายนอก
หน้าตาเหมือนกับตัวเราแต่ว่าสดใสกว่า อยู่ในวิมลเจริณ นิ่งทำสมาธิ
หันหน้าออกไปทางเดียวกับตัวของเรา กายนี้เรียกว่า **กายผืน**
เวลาเรานอนหลับแล้วออกไปผืน กายนี้จะไปทำหน้าที่ผืน
แล้วกลับมารายงานกายหยาบ บางครั้งก็จำได้ บางครั้งก็จำ
ไม่ได้ หรืออีกนัยหนึ่ง เรียกว่า **กายไปเกิดมาเกิดหรือกายมนุษย์**
ละเอียด หมายถึงกายนี้เกิดขึ้นในกลางกาย

แล้วใจจะหยุดนิ่งไปเรื่อยๆ ในกลางกายมนุษย์ละเอียดก็จะ
เข้าถึงดวงธรรมอีกชุดหนึ่งในทำนองเดียวกัน เหมือนดวงธรรม
ชุดหนึ่ง ๖ ดวงนี้เป็นสิ่งที่เชื่อมต่อระหว่างกายต่อกาย ต่อไปก็
จะเข้าถึงกายทิพย์

กายทิพย์ ที่มีเครื่องประดับใสบริสุทธิ์ กายใหญ่โตขึ้น
มาอีก ในกลางกายทิพย์จะมีดวงธรรมอีกชุดหนึ่งในทำนอง
เดียวกันเชื่อมถึง **กายรูปพรหม** ซึ่งก็คล้ายๆ กายทิพย์แต่สวยงามกว่า
ประณีตกว่า บริสุทธิ์กว่า มีเครื่องประดับที่ละเอียดขึ้นไปอีก
มีรายละเอียดเพิ่มขึ้น

ในกลางกายรูปพรหมก็จะมีดวงธรรมอีก ๑ ชุด เชื่อมเข้าไป
ถึง **กายอรูปพรหม** ที่ลักษณะคล้ายกันแต่สวยงามกว่า สว่างกว่า
กายจะตั้งตรงสง่างามมาก ในกลางกายอรูปพรหมก็จะเข้าถึง

ดวงธรรมอีกชุดหนึ่ง เชื่อมมาถึงกายธรรมโคตรภู ซึ่งมีทั้งหยาบ และละเอียดเช่นเดียวกับกายต่างๆ ที่ผ่านมา

กายธรรมโคตรภู คือ กายพุทธรัตนะ กายผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว เป็นสภาวะที่พึงที่ระลึกที่แท้จริงของเรา เป็นกายพระที่ประกอบไปด้วยลักษณะมหาบุรุษครบถ้วนทุกประการ แต่มีเกตุดอกบัวตูมไม่ใหญ่ไม่เล็ก เหมือนดอกบัวสัตตบงกชป้อมๆ อย่างนั้น จะใสบริสุทธิ์ กายนี้มีธัมมจักขุที่ทำให้เห็นได้รอบตัว มีญาณทัสสนะ

กายนี้แหละเรียกว่า “พุทธรัตนะ” เป็นกายตรัสรู้ธรรมของเรา มีอยู่ในตัวของมนุษย์ทุกคนในโลก ไม่ว่าจะมีความเชื่อชาติศาสนาหรือเผ่าพันธุ์ใดก็ตาม ก็จะมีกายองค์พระนี้

ในกลางกายธรรมโคตรภูที่หน้าตักหย่อนกว่า ๕ วานิดหน่อย สูงก็หย่อนกว่า ๕ วา หน้าตักกับความสูงเท่ากัน นั่งอยู่บนแผ่นฉานสมาบัตินั้น ต่อไปก็จะเข้าถึงดวงธรรมอีกชุดหนึ่ง ๖ ดวง ซึ่งจะเชื่อมให้เข้าถึง **กายธรรมพระโสดาบัน** หน้าตัก ๕ วา สูง ๕ วา มีทั้งหยาบและละเอียด คือ โสดาปัตติมรรคและโสดาปัตติผล

ในกลางกายธรรมพระโสดาบัน ก็จะได้เข้าถึงดวงธรรมอีกชุดหนึ่ง เชื่อมเข้าไปถึง **กายธรรมพระสกิทาคามี** หน้าตัก ๑๐ วา สูง ๑๐ วา โตใหญ่หนักยิ่งขึ้น บริสุทธิ์เพิ่มขึ้น มีทั้งหยาบและละเอียด คือ พระสกิทาคามีมรรค พระสกิทาคามีผล

ในกลางกายธรรมพระสกิทาคามี ก็จะเข้าถึงดวงธรรมอีกชุดหนึ่ง ๖ ดวง เชื่อมเข้าไปถึง **กายธรรมพระอนาคามี** หน้าตัก ๑๕ วา สูง ๑๕ วา โตใหญ่หนักยิ่งขึ้น บริสุทธิยิ่งขึ้น หน้าตาเหมือนกันหมด ลักษณะมหาบุรุษเดียวกัน ต่างกันที่ขนาดและความบริสุทธิ์

ในกลางกายธรรมพระอนาคามีก็จะเข้าถึง **กายธรรมพระอรหัต** หน้าตัก ๒๐ วา สูง ๒๐ วา เชื่อมด้วยดวงธรรมอีก ๖ ดวง ๑ ชุด เช่นเดียวกัน นี่กายธรรมสุดท้ายเรียกว่า **กายธรรมพระอรหัตผล** หน้าตัก ๒๐ วา สูง ๒๐ วา เกตุดอกบัวตูม มีทั้งกายธรรมพระอรหัตมรรคและอรหัตผล

ทั้งหมด ๑๘ กาย ช้อนอยู่ในกลางกายของเรา กลางกายของพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ที่ท่านได้เข้าถึงจนกระทั่งหลุดพ้นไปตามลำดับ เมื่อพ้นแล้วท่านก็นำมาสั่งสอนแก่ผู้มีบุญทั้งหลาย มีพระปัญจวัคคีย์ เป็นต้น โดยพระโกณฑัญญะเข้าถึงกายธรรมพระโสดาบันก่อน เป็นคนแรกของโลกในจักรวาล ท่านจึงให้สมญานามว่า **อัญญาโกณฑัญญะ** แปลว่า โกณฑัญญะเห็นตามแล้ว เห็นเหมือนแล้ว เข้าถึงกายธรรมพระโสดาบันแล้ว

หลังจากนั้นก็ถ่ายทอดให้คนได้เข้าถึง ได้บรรลุกายธรรมไปตามลำดับ คือ กายธรรมโคตรภู เป็นโคตรภูบุคคล มีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง เป็นชาวพุทธที่แท้จริง แล้วก็เข้าถึงกายธรรมพระโสดาบัน พระสกิทาคามี พระอนาคามีเป็นพระอริยเจ้า กระทั่ง

เข้าถึงกายธรรมอภัตผล เป็นพระอรหันต์ ท่านถ่ายทอดสั่งสอน
อบรมกันไปอย่างนี้

ลดหย่อนลงมาก็เป็นฉานลาภีบุคคล มีฉานโลกุตตระ มี
ฉานโลกียะ ฉานสมบัติ หย่อนลงไปกว่านั้นก็เป็นกัลยาณชน
คนดีที่ดำเนินชีวิตถูกต้องไม่ผิดพลาด ปิดอบายไปสวรรค์ได้

ทั้งหมดนี้คือแผนผังของชีวิตที่เริ่มต้นจากศูนย์กลางกาย
ฐานที่ ๗ เราได้ความรู้ี้มาจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ว่าเมื่อ
พระองค์ดับขันธปรินิพพานไปแล้วได้ ๕๐๐ ปี คำสอนที่เราจะ
ปฏิบัติให้เข้าถึงเหมือนในสมัยพุทธกาลก็เริ่มเลือนจางหายไป
เพราะขาดความเอาใจใส่จากพุทธบริษัท ๔

แต่ยังโชคดีมีบุญที่มีการบันทึกคำว่า ธรรมกาย เอาไว้ในพระ
ไตรปิฎกในหลายตอน แล้วก็กระจัดกระจายไปอยู่ตามคัมภีร์ใน
พระพุทธรศาสนาในนิกายต่างๆ หลากนิกาย เพราะฉะนั้นคำสอน
ดั้งเดิมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงกระจัดกระจายไปตามนิกาย
ต่างๆ ตามภูมิภาคต่างๆ ทั่วโลก

ดังนั้น ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องธรรมกายนี้ จึงไม่ลึกซึ้ง
เหมือนในสมัยพุทธกาล คงคำว่า ธรรมกาย แล้วก็ตีความหมาย
ของคำนี้ไปตามความเข้าใจของตนด้วยจินตตามยปัญญา คือ คิด
ค้นเดาหาเหตุผลหาผลกันไป ซึ่งมักจะสรุปรวมว่า เป็นที่รวมประชุม
แห่งธรรมทั้งปวงเรียกว่า ธรรมกาย มักจะตีความหมายเพียง

แค่นี้เป็นส่วนใหญ่ ส่วนย่อยๆ ก็ตีความหมายของคำว่าธรรมกาย
เลอะเลือนจากนี้ไป จนกระทั่งกล่าวถึงว่าหมดยุคหมดสมัยแห่ง
การบรรลุธรรมกาย บรรลุมรรคผลนิพพานแล้ว อย่างนี้เป็นต้น

หลวงปู่สด พยานตรัสรู้ธรรม

จนกระทั่ง ๘๐ กว่าปีนับถอยหลังจากนี้ไป ได้มีการบังเกิด
ขึ้นของพระเดชพระคุณหลวงปู่ของเรา เกิดขึ้นด้วยรูปกายเนื้อที่
แผ่นดินรูปดอกบัว อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี แล้ว
เกิดในเพศสมณะที่วัดสองพี่น้อง ตรงข้ามกับแผ่นดินเกิดด้วย
รูปกายเนื้อของท่าน

มาเกิดใหม่อีกครั้งหนึ่งด้วยกายธรรม ในกลางพรรษาที่ ๑๒
เมื่ออายุ ๓๓ ปี ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๐ ที่โบสถ์วัดโบสถ์บน
บางคูเวียง จังหวัดนนทบุรี ด้วยการตั้งปณิธานสละชีวิตในยามเย็น
ว่า **ไม่ได้ตายเถอะ วันนี้เป็นไงเป็นกัน ถ้าไม่ได้บรรลุธรรมที่**
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าบรรลุ ก็จะยอมตายไม่ลุกจากที่ แม่เนื้อเลือด
จะแห้งเหือดหายไป เหลือแต่กระดูกหนัง ช่างมัน ท่านยอมตาย

ในที่สุดเมื่อท่านปล่อยวางทุกสิ่งได้ คือ เมื่อปล่อยชีวิตได้
ก็คลายความผูกพันในสิ่งอื่นได้ จะเป็นคน สัตว์ สิ่งของ ตีกราม
บ้านช่อง ทรัพย์สินเงินทอง ไร่นาสาโท สมณศักดิ์ต่างๆ เหล่านั้น
ใจท่านก็เบิกบานแช่มชื่นเพราะไม่ผูกพันกับสิ่งใด

ในที่สุดก็หยุดนิ่งไปเรื่อยๆ แล้วได้บรรลุธรรมภายใน
ตอนเด็ก เมื่อบรรลุแล้วก็รู้จักว่านี่แหละเรียกว่า **ธรรมกาย**
เห็นกายต่างๆ ไปตามลำดับ

การบังเกิดใหม่ของท่านด้วยธรรมกายนี้เป็นพยานในการ
ตรัสรู้ธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำให้ชาวโลกทั้งหลาย
มีความมั่นใจในการปฏิบัติธรรม เชื่อมั่นว่าเราสามารถสลัด
ตนให้พ้นจากกองทุกข์ได้ เพราะมรรคผลนิพพานไม่พ้นสมัย
ไม่จำกัดกาลเวลา

เข้าใจคำว่า **อกาลิโก** ได้แจ่มชัดยิ่งขึ้นว่าไม่เกี่ยวเนื่องกับ
กาลเวลา เพราะมรรคผลนิพพานมีอยู่แล้วในตัวของเรา เป็น
แต่เพียงเราไม่รู้ว่ายู่ตรงนี้ แล้วก็สามารถเข้าถึงได้ด้วยวิธีง่ายๆ
ธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแม้เป็นของลึกลับซึ่งก็เข้าถึงได้
ไม่ถูกผูกขาดเฉพาะพระธุดงค์หรือต้องปลีกตัวตัดขาดจากโลก
ภายนอกอย่างเด็ดขาด

จริงอยู่การตัดขาดจากโลกภายนอกนั้นทำให้เรามีโอกาส
ว่างมากกว่าชาวโลก แล้วก็เข้าถึงได้ง่ายกว่า แต่ไม่ได้แปลว่า
ทุกคนในโลกที่มีภารกิจประจำวันจะเข้าถึงไม่ได้ เพราะสิ่งนี้
มีอยู่ในตัวของมนุษย์ทุกคน และศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ก็มิอยู่

ท่านสรุปวิธีการที่จะเข้าถึงด้วยวิธีลัดที่สุด ตรงที่สุด แล้ว
ก็ง่ายที่สุดว่า **หยุดเป็นตัวสำเร็จ** คือ ใจจะต้องมาหยุดนิ่งๆ อยู่
ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ นี่เท่านั้น จึงจะเป็นตัวสำเร็จได้ ให้ได้
เข้าถึงความสุขที่แท้จริงที่มาพร้อมกับแผนผังของชีวิต คือเข้า
ถึงดวงธรรมดังกล่าว ถึงกายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายรูป
พรหม กายอรุปรพพรหม แล้วก็เข้าถึงกายธรรมโคตรภู กายธรรม
พระโสดาบัน กายธรรมพระสกิทาคามี กายธรรมพระอนาคามี
กายธรรมพระอรหัต

โดยเฉพาะเข้าถึงกายธรรมเบื้องต้นเป็นโคตรภูบุคคลผู้อยู่
กึ่งกลางระหว่างปุถุชนกับพระอรียเจ้า เข้าถึงตรงนี้ได้ก็ได้อีกว่า
เป็นชาวพุทธที่แท้จริง ถ้าเป็นพระก็เป็นพระแท้ ถ้าเป็นสามเณร
ก็เป็นสามเณรที่แท้จริงที่เรียกว่า เทือกเถาเหล่ากอของสมณะ

ถ้าได้เข้าถึงพระธรรมกายในตัวอย่างนี้ ถ้าเป็นชาวพุทธ
ก็จะเป็นชาวพุทธที่แท้จริง แม้จะทำมาหากินอยู่ ถ้าเข้าถึงพระ
รัตนตรัยในตัวก็ได้ชื่อว่าเป็นชาวพุทธที่แท้จริง เหมือนท่าน
อนาถปิณฑิกเศรษฐี ท่านมหาอุบาลิกาวีสาขา เป็นต้น เป็น
นักธุรกิจ มีธุรกิจมากมายแต่สามารถเข้าถึงได้ ทำให้เศรษฐีกิจ
กับจิตใจไปด้วยกันได้ ท่านเป็นชาวพุทธที่แท้จริง แล้วมีดวงปัญญา
เห็นว่าทรัพย์ที่ได้มานั้นต้องมาทำนุบำรุงสนับสนุนการเผยแผ่

คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็แปลว่าทุกคนสามารถเข้าถึง
พระรัตนตรัยในตัวได้ คำว่า **หยุดเป็นตัวสำเร็จ** กับการได้เข้าถึง
พระรัตนตรัยในตัวของเราและพระคุณหลวงปู่ นำมาซึ่งความ
สมหวังของเราและชาวโลก

หลวงพ่อรัมมชโย

